

HỒI 302

Trùng Chấn Thanh Uy

T hiên Quân Tịch Ứng nhảy xuống bãi cỏ, giờ Từ Tử Lăng mới nhận ra thân hình y rất cao, ít nhất cũng phải cao hơn gã đến cả tấc, khí thế bức nhân, tư thái uy mãnh như Thái Sơn, hoàn toàn không hề còn vẻ thư sinh văn nhợt nữa.

Dáng đứng của y hết sức đặc biệt, trầm ổn như thái sơn nhưng lại như có vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể lướt đi nơi khác như một chiếc lá.

Trong di quyển của Nhạc Sơn có ghi chép rất kỹ về tuyệt kỹ Tử Khí Thiên La của Tịch Ứng, nếu không Từ Tử Lăng cũng không biết được người luyện loại ma công này đến đại thành đòi mắt sẽ chuyển sang màu tím.

Tử Khí không phải chỉ màu sắc của chân khí, mà là sắc tím của da khi mỗi khi vận công. Chỗ lợi hại nhất của Tử Khí Thiên La là ở chỗ khi vận công đến mức cao nhất, người phát công có thể bao vây địch nhân trong tầng tầng lớp lớp khí kinh, khiến đối thủ như con cá trong lưới, khó thoát cái chết.

Giả như Tịch Ứng thật sự luyện được đến cảnh giới tùy ý bày bố lưới chân khí, vậy thì y đã là kẻ đầu tiên luyện thành Tử Khí Thiên La trong ba trăm năm nay.

Trong di quyển của mình, Nhạc Sơn có đề cập đến phương pháp phá giải Tử Khí Thiên La, nhưng chính bản thân y cũng không tự tin có thể thành công hay không, huống hồ lúc y và Tịch Ứng giao thủ, họ Tịch vẫn chưa luyện thành Tử Khí Thiên La tầng cao nhất.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn Tịch Ứng, đôi phương cũng chăm chú quan sát gã, đi xung quanh gã, không ngừng tăng thêm uy hiếp và áp lực.

Từ Tử Lăng căn bản không hề sợ Tịch Ứng xuất thủ sau lưng gã, gã hoàn toàn tự tin vào cảm ứng của mình.

Cửa sổ nào cũng lấp ló bóng người, không ai muốn để lỡ trận quyết tử chiến của hai tuyệt đỉnh cao thủ này.

Đi xung quanh Từ Tử Lăng được hai vòng, Tịch Ứng dừng lại, đứng sừng sững như một tòa núi, khoe miệng nhếch lên nở một nụ cười khinh miệt, song mục rục lên màu tím, ngũ khí lại hết sức hòa hoãn nhẹ nhàng: “Sau khi Tịch mỗ luyện thành Tử Khí Thiên La, những người được ta nhận định là đối thủ quả thực chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng cho dù Tịch mỗ biết Nhạc huynh vẫn còn tại thế, Nhạc huynh vẫn còn chưa đủ tư cách liệt vào số đó. Có điều được một nhân vật như Nhạc huynh tự tìm đến cho Tịch mỗ thử chiêu, Tịch Ứng vẫn vô cùng cảm kích”.

Từ Tử Lăng quan sát tử khí trong mắt đối phương, khẳng định nội công của Tịch Ứng và Thiên Ma Đại Pháp của Chúc Ngọc Nghiên là cùng một nguồn gốc, nhưng lại chia thành hai hướng hoàn toàn khác nhau. Thiên Ma Công có thể tạo ra hiện tượng không gian sụt lõm. Còn Tử Khí Thiên La của Tịch Ứng thì vừa hay ngược lại, lấy họ Tịch làm trung tâm để sinh ra những làn sóng khí kinh mãnh liệt, tựa như không gian đang không ngừng mở rộng ra vậy.

Tịch Ứng đi hai vòng xung quanh Từ Tử Lăng thực ra là đã tính toán rất kỹ, một mặt có thể thăm dò sơ hở và hư thực của đối phương, đồng thời cũng dẫn dụ gã xuất thủ, chẳng ngờ Từ Tử Lăng tuy chưa kết thủ ấn, nhưng thực chất chân khí đã kết thành Bất Động Kim Cương Luân Ấn, ổn như Thái Sơn, không công không thủ nhưng lại không hề lộ ra một chút sơ hở.

Từ Tử Lăng phì cười nói: “Tịch huynh vẫn cuồng ngạo tự đại như xưa, tiếp một chiêu của ta rồi hãy cảm kích cũng chưa muộn đâu!”.

Nói đoạn, Từ Tử Lăng chậm chậm đưa tay lên, ngũ chỉ xòe ra, rồi chậm chậm thu lại thành quyền, khí kinh lập tức cuộn cuộn tuôn ra.

Lần đầu tiên chúng nhân thấy Tịch Ứng lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Chỉ có ý mới hiểu được mỗi một động tác của đối thủ đều là kỳ chiêu nhằm vào Tử Khí Thiên La của ý.

Vừa rồi ý lớn tiếng nói Nhạc Sơn không đủ tư cách làm đối thủ của mình, hoàn toàn không phải vì cuồng ngạo tự đại, mà là muốn cố ý khích cho Nhạc Sơn xưa nay vốn tính nóng như lửa xuất thủ trước rồi rơi vào cạm bẫy do ý giăng sẵn.

Tử Khí Thiên La giống như một tấm lưới nhện kết từ chân khí, vật sẵn nào bị rơi vào đó càng giẫy dụa thì lại càng bị bó chặt, nguy dị tà ác tới cực điểm.

Nếu đối thủ tấn công trước, Tịch Ứng sẽ dụ cho đối phương phóng tay tấn công hết sức, sau đó mới vận khí kết thành lưới, dĩ nhu chế cương, cho đến khi địch nhân bị bó tay bó chân, có sức mà không thể dùng sức, y mới ra tay kết liễu.

Chẳng ngờ Nhạc Sơn dường như đã biến thành một người hoàn toàn khác, sử ra một chiêu như công mà chẳng công, như thủ mà chẳng thủ, một chiêu thức tưởng chừng như hoàn toàn không có tác dụng, ngược lại khiến mọi tính toán của Tịch Ứng đều trở thành công cốc, đành phải tùy cơ ứng biến.

Từ Tử Lăng nhoen miệng cười, sau đó hét lớn: “Giả”.

Quyền đầu khép lại.

Chân khí cuộn cuộn chảy trong nội thể gã, hợp thành một con lũ cuồng nộ, tuy chưa xuất quyền, nhưng kinh khí lăng lệ đã tỏa ra xung quanh, kích thẳng vào điểm mạnh nhất trên màn lưới chân khí vô hình hữu thực của Tịch Ứng, chuẩn xác đến mức làm y phải cả kinh thất sắc.

Những người đứng trên lầu không ai là không trợn mắt há miệng, không ai đoán được Từ Tử Lăng vận kinh phát công thế nào, hình thành được những khối chân khí rồi bắn ra như máy bắn đá.

“Bình!”.

Kinh khí giao kích.

Tịch Ứng giật mình, dịch người sang một bộ.

Từ Tử Lăng chỉ hơi khẽ đung đưa, không phải vì công lực của gã cao hơn Tịch Ứng, mà do sự khác nhau giữa tập trung và phân tán, quyền kinh và võng kinh, thế nên gã mới chiếm được thượng phong.

Tịch Ứng biến sắc, hiểu rõ nếu để Từ Tử Lăng tiếp tục phát chiêu, cuối cùng rồi cũng sẽ rơi vào cục diện bị đối phương đánh cho không kịp trở tay.

Chỉ nghe y hút lên một tiếng, chân đạp theo bộ pháp huyền ảo tuyệt luân, gương mặt rực lên màu tím chết chóc. Sau mấy lần lắc lư bất định, Tịch Ứng đột nhiên lướt sang phía trái Từ Tử Lăng, tả thủ chém ra thật nhanh. Chiêu này tưởng chừng như không có gì đặc sắc, nhưng chúng nhân quan chiến không ai là không cảm nhận được sức mạnh bài sơn đảo hải của chuông kinh lăng lệ này. tất cả đều tưởng rằng Từ Tử Lăng chỉ còn một con đường duy nhất là tạm thời thoái lui.

Đúng vào sát na mà Tịch Ứng dịch người tung chưởng đó, Từ Tử Lăng đã nắm được toàn bộ sự di động của lưới chân khí và trọng tâm của Tử Khí Thiên La, chỉ thấy gã từ từ nhắm mắt lại, không để cho bộ pháp của đối phương dụ hoặc, vận công đón đỡ chiêu số của họ Tịch.

“Rầm!”.

Tịch Ứng hự lên một tiếng, bay ngược về sau, tựa như sợ gã sẽ thừa cơ truy kích.

Từ Tử Lăng vẫn chỉ khẽ lắc mình mấy cái, rồi lại khôi phục tư thế trầm ổn như sơn, trong lòng đã yên tâm tám chín phần.

Vừa rồi gã dùng Nội Phục Ấn và Ngoại Phục Ấn trong Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn thu hết kinh khí của Tịch Ứng vào, sau đó phát tán qua ngón tay, dùng gậy ông đập lưng ông, đỡ lấy màn lưới Tử Khí Thiên La đang ép tới của Tịch Ứng. Dù họ Tịch có cao minh nhường nào, cũng chỉ còn một sự lựa chọn duy nhất là lập tức triệt thoái.

Tịch Ứng giật lùi tầm hơn trượng mới dừng lại, song mục rục sáng hung quang, cười lạnh hỏi: “Đây là thứ quái quỷ gì vậy?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Tử Khí Thiên La cũng có vậy mà thôi. Nếu tài nghệ của Tịch Ứng người chỉ dừng lại ở đó, vậy thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người đấy!”.

Nói đoạn gã liền hét lớn một tiếng, cách không đánh ra một quyền.

Đám khách quan chiến trên lầu im lặng như tờ, cho đến giờ phút này phần không thể nào phân biệt bên nào đang chiếm thượng phong.

Tịch Ứng thấy Từ Tử Lăng xuất quyền tấn công, chẳng những không kinh hãi mà còn lộ vẻ mừng rỡ, hai tay giơ cao, tựa như đại bàng triển dực, mười ngón tay xò ra, rồi nhanh chóng nắm lại để trước ngực, cùng lúc nghiêng người ra phía trước đón lấy quyền phong mạnh mẽ vô biên của Từ Tử Lăng, chiêu số kỳ dị phi thường.

Từ Tử Lăng cười dài: “Người trúng kế rồi!”.

Nói đoạn bất ngờ thu quyền, hóa quyền thành chưởng, chưởng lại hóa thành Thi Vô Uy Ấn.

Kinh khí thu về chưởng tâm theo đường xoáy ốc, hình thành nên một hố không gian tương tự như Thiên Ma Công của Chúc Ngọc Nghiên.

Chiêu này gã học lén được của Loan Loan, đêm đó ở Đại Thạch Tự, Loan Loan dựa vào Thiên Ma Trường chẳng những khiến Dương Hư Ngạn không dám xâm phạm, còn thừa cơ

truy kích An Long làm cho y phải luống cuống tay chân, bỏ chạy giữ mạng. Nhưng nếu không phải nàng ta đã từng dùng cơ thể gã thi triển ma công đối phó Vu Ô Quyển trên sạn đạo, Từ Tử Lăng cũng không nắm được điểm mấu chốt bên trong như vậy.

Trường kinh lực mà gã dùng loa hoàn kinh tạo ra tuy không thể so bì với Thiên Ma Đại Pháp về độ thiên biến vạn hóa và tà dị, nhưng vừa hay cũng đủ khắc chế một kích toàn lực của Tịch Ứng.

Tịch Ứng đang thi triển Tử Khí Thiên La, sử dụng song thủ kết thành Thiên La Khí Vồng, “chụp” lên đầu đối phương. Tấm lưới vô hình này chẳng những có thể chế ngự được chưởng phong quyền kinh của đối phương, mà còn thu phát do tâm, có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Khi hai tay y để trước ngực tụ kinh, Thiên La liền thu lại thành một đạo khí kinh nhỏ như bánh xe, cắt ngang một đường về phía Từ Tử Lăng. Họ Tịch đang mong đợi kinh khí của mình phá vỡ quyền kinh của Từ Tử Lăng, khiến gã không mất mạng thì cũng trọng thương, chẳng ngờ Thiên La Khí Kinh đột nhiên bị hút mất, điều làm y kinh hãi nhất là khí luân không thể giữ được nguyên trạng, mà bị lực hút từ chưởng ấn của đối phương làm cho từ hình tròn biến thành dạng sợi, từ từ hút vào trong chưởng tâm.

Tịch Ứng hồn phi phách tán, vội vàng thu công, so với lần trước còn nhếch nhác thảm hại hơn nhiều.

Từ Tử Lăng thầm thở phào, nếu Tịch Ứng không hiểu lầm gã đang thi triển Thiên Ma Công, vẫn giữ nguyên chiêu thức liều mạng ngạnh tiếp, dựa vào ma công ít nhất cũng trên gã một bậc của họ Tịch, ít nhiều gì gã cũng phải chịu thiệt.

Cũng may Tịch Ứng hết sức hợp tác, không tiến mà thoái, Từ Tử Lăng nào chịu để lỗ lương cơ, cười dài một tiếng, lao theo như hình với bóng.

Đám khách quan chiến đều chỉ biết há hốc miệng không hiểu vì sao, nhưng ai cũng nhận ra Tịch Ứng đã mất đi thế chủ động.

“Bình!”.

Tịch Ứng dù gì cũng là bậc tông sư trong Ma môn, chỉ thấy y lướt về sau gần trọng rồi lại phóng tới, xuất chiêu tấn công, song phương cùng sử dụng thủ pháp tinh diệu tuyệt luân ngạnh tiếp một chiêu.

Hai bóng người nhập lại rồi tách ra, nhìn nhau gườm gườm.

Người quan chiến vẫn nín thở chờ đợi, y phục hai đối thủ tung bay phần phật, toàn lực chuyển vận chân khí, chuẩn bị cho thế công kinh thế hãi tục tiếp theo.

Tịch Ứng hét lớn: “Công phu vừa rồi của Nhạc huynh hình như không phải Hoán Nhật Đại Pháp?”.

Từ Tử Lăng cười cười: “Là công phu gì thứ cho Nhạc mỗ không tiện tiết lộ, dám hỏi hiện giờ Tịch huynh nắm được bao nhiêu phần thắng?”.

An Long ở bên trên cười lớn nói: “Lão Tịch người không cần phá lệ nói thật đâu!”.

Vu Ô Quyền cũng phát ra một tràng cười châm chọc.

Kết quả này, quả thực hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn y.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy mình may mắn, nếu không phải vừa rồi gã mạo hiểm mô phỏng Thiên Ma Trường, e là giờ đây đã là một cục diện khác.

Tịch Ứng không hề tức giận mà còn bật cười khanh khách, song chưởng vung lên như hồ điệp xuyên hoa, kết hợp với bộ pháp kỳ ảo lao về phía Từ Tử Lăng, những đạo kinh khí mỏng như tơ bao trùm cả không gian hai trượng, khí thế vô song. Lốp da y toàn bộ đã chuyển sang màu tím sậm, khiến người ta càng có thể nhận rõ sự nguy dị của Tử Khí Thiên La.

Trước thế công uy mãnh tuyệt luân của đối phương, tinh thần Từ Tử Lăng vẫn tĩnh lặng như trăng trong đáy nước, tay kết thành Bất Động Kim Cương Ấn, đợi chờ thời cơ phản kích.

Đúng lúc khí kinh của đối phương đến sát cơ thể, gã mới nhanh nhẹn dịch người sang ngang, đánh ra ba chưởng vào khoảng không, rồi bồi thêm một quyền nữa.

Trí tưởng tượng của Tịch Ứng có phong phú tới mức nào cũng không thể ngờ được Từ Tử Lăng lại dùng cách này để ứng phó với Tử Khí Thiên La của y.

Điểm lợi hại nhất của Tử Khí Thiên La chính là chân khí có thể vòng vèo tấn công địch nhân từ mọi góc độ, ba chưởng của Từ Tử Lăng nhìn bề ngoài thì như đang đánh vào khoảng không, nhưng thực tế đã cắt đoạn ba sợi dây điều khiển Thiên La của y, một chưởng cuối cùng thì kích thẳng vào điểm mạnh nhất của Thiên La, khóa chết mọi biến hóa về sau.

Tịch Ứng nhận ra mình không thể nào hiểu được vị “lão bằng hữu” này nữa, trước đây Nhạc Sơn chưa bao giờ sử ra được những chiêu số đầy sáng ý như vậy.

“Rầm!”.

Loa Hoàn Kinh khởi phát, xâm nhập vào kinh mạch Tịch Ứng. Một chiêu này hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của họ Tịch, lập tức phá giải chưởng kinh phòng thủ do phát động Thiên La mà không thể tập trung kinh lực của y, làm ngũ tạng lực phủ thọ thương không nhẹ.

Trước cặp mắt của hàng trăm người quan chiến, Tịch Ứng lão đảo lùi lại, bao nhiêu uy phong lúc nãy đều tan biến như mây như khói.

Từ Tử Lăng thâm thở phào, gã đã giở hết tất cả bản lĩnh để đối phó Tịch Ứng, cũng may là đối phương chỉ biết Nhạc Sơn, chứ không biết gã là Từ Tử Lăng.

Trước tiên là Chân Ngôn Thủ Ấn, kế đó là mô phỏng Thiên Ma Đại Pháp, Dịch Kiếm Thuật, đến cuối cùng gã mới giở ra bản lĩnh giữ nhà phối hợp chân khí Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích sử ra kỳ chiêu khắc địch, nếu Tịch Ứng vẫn có thể hóa giải như khi nãy, vậy thì cục diện ắt hẳn đã hoàn toàn đổi khác.

Lúc này đương nhiên là hoàn toàn ngược lại, Từ Tử Lăng phần chấn tinh thần, toàn diện tấn công, chưởng kinh quyền phong bao trùm cả không gian. Tịch Ứng đã mất đi tiên cơ, lập tức rơi vào thế hạ phong tuyệt đối, chẳng những không thể triển khai Thiên La, còn phải tìm thiên phương bách kế để giữ mạng, vất vả cần cù thế công ngập tràn bá khí uy mãnh của Từ Tử Lăng.

Đám người quan chiến không ai là không động dung.

Tiếng kinh khí giao kích vang lên liên miên bất tuyệt, cuộc chiến càng lúc càng dữ dội, hai đạo nhân ảnh lúc tiếng lúc thoái, không ai dừng lại, người người đều có cảm giác ngạt thở.

Hai đối thủ áp sát vào nhau, lấy nhanh đánh nhanh, gấp chiêu đỡ chiêu, gấp thức đỡ thức, càng đánh Tịch Ứng càng rơi vào thế hạ phong.

Vấn đề ở chỗ chiêu số của Từ Tử Lăng căn bản không theo chuồng pháp này, mỗi cái cất tay nhắc chân đều hết sức tự nhiên, tùy theo tình thế mà sáng tạo ra chiêu mới, chân khí lại biến hóa đa đoan, đánh cho Tịch Ứng không thể phát huy được năm thành uy lực của Tử Khí Thiên La, khó mà vẫn hồi bại cục.

“Bình!”.

Bốn chưởng chạm nhau, hai bóng người sáp vào rồi bắn ra hai phía, ánh mắt sáng rực vẫn nhìn chằm chằm vào đối phương.

Biên Bất Phụ còn tướng Tịch Ứng đã lấy lại được thể chủ động, hét lớn một tiếng: “Hảo!”.

Từ Tử Lăng ung dung mỉm cười hỏi: “Mùi vị của Hoán Nhật Đại Pháp thế nào?”.

Lồng ngực Tịch Ứng phập phồng lên xuống, gần giọng nói: “Người không...”. Từ Tử Lăng sao có thể để ý nói ra cả câu “người không phải là Nhạc Sơn”, hai tay kết thành Đại Nhật Luân Ấn, khí kinh cắt không gian bắn tới, kịp thời cản nửa câu còn lại của Tịch Ứng.

Họ Tịch rống lên một tiếng, liều mạng kháng cự.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng vẫn đứng nguyên vị trí cũ, trầm ổn như Thái Sơn.

Còn Tịch Ứng thì mặt đỏ như người say rượu, lão đảo lùi lại mấy bước, người nào có nhãn lực cao minh đều có thể nhận ra vết thương chí mạng của y là bị Từ Tử Lăng đá một cước vào bụng dưới.

“Rầm!”.

Một thanh âm khác từ phía trên truyền tới, Biên Bất Phụ phá cửa sổ phóng vút đi, lao về phía tường bao hậu viện bỏ trốn. An Long và Vu Ô Quyền cũng lập tức phóng vút theo truy sát.

Song mục Từ Tử Lăng vẫn nhìn chăm chăm vào thân thể Tịch Ứng, không dám lơ là, lập tức vận công tự trị liệu thương thể nói nhẹ cũng không phải nhẹ của mình.

Chuyện cơ hồ như không có khả năng này, trải qua bao khó khăn, cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Tiếng y phục phất gió vang lên, hai bóng người hạ thân xuống bãi cỏ, chặn đứng lối thoát của Tịch Ứng. Từ Tử Lăng không quay người lại, chỉ điềm đạm nói: “Tần Minh chủ có gì chỉ giáo?”.

Tần Chấn đến bên cạnh gã, mỉm cười nói: “Nhạc lão khách khí rồi! Tiểu đệ chỉ muốn biết Nhạc lão có lưu lại Thành Đô được mấy ngày nữa không? Nếu được, xin hãy nể mặt mà để tiểu đệ và Phạm huynh tận tình địa chủ”.

Từ Tử Lăng chậm rãi đáp: “Hảo ý của hai vị Nhạc mỗi xin tâm lĩnh! Chỉ là bản nhân xưa nay không thích giao thiệp với người, hơn nữa vẫn còn yếu sự chưa làm, thứ cho ta không thể bồi tiếp!”.

Nói đoạn gã liền tung người phóng qua bờ tường bỏ đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>